

เทศน์อบรมฆราวาส ณ วัดป่าบ้านตาด
วันที่ ๒๐ กรกฎาคม พุทธศักราช ๒๕๕๖

ระงับทุกข์ด้วยธรรม

ท่านเจ้าคุณวัดโพธิ์นี้กิริยานิสัยท่านดีนะ เรียบร้อย ๆ มาตั้งแต่ต้น ส่วนมากที่เกี่ยวกับวัดโพธิ์นี้มีแต่เราเป็นฝ่ายโจมตีท่าน ท่านเจ็บสบาย เราเอาเรื่อยเอาท่าน โจมตีท่านเรื่อย ดูท่านเรื่อย แต่ท่านเรียบร้อยอยู่ตลอด เห็นไหมล่ะเมรุที่วัดโพธิ์นั่น คือท่านเป็นเจ้าของจังหวัด ทีนี้เมรุมาเกี่ยวกับเราละซี เพราะเราเป็นผู้ยืนยันคำพูดอุปัชฌาย์ท่านเจ้าคุณอุปัชฌาย์ท่านพูดมีเหตุผลที่เราจะยอมรับ และปฏิบัติตามนั้นด้วยความถึงใจจริง ๆ คือท่านบอกว่า เออ เราตายนี้ ตายเปล่า ๆ ไม่ค่อยเกิดประโยชน์ ท่านขึ้นนะ เจ้าคุณอุปัชฌาย์ท่านพูด เราตายนี้ตายเปล่า ๆ ไม่ค่อยเกิดประโยชน์อะไร ก็ควรจะทำประโยชน์เวลาเราตายเผาเราบ้าง คืออยากจะได้เมรุสักเมรุหนึ่ง ท่านวางนั้นนะ แถ่นี้ไม่มีเมรุเลย

ท่านพูดมีเหตุผล เราฟังตลอด ถ้าหากว่าทำได้ทำเมรุขึ้น แล้วเผาเราเป็นองค์แรก จากนั้นก็กระจายทั่วหมด แล้วแถ่นี้ก็มาเผาคนที่นี้ จะเป็นประโยชน์มาก เราอยากได้เมรุสักเมรุหนึ่ง เพื่อเป็นความสะดวกสบายแก่ประชาชนทั้งหลาย เราก็ฟังตลอดเวลาออกมาแล้ว ก็มีเจ้าคณะจังหวัดนี้แหละ เจ้าคุณแต่ก่อนท่านเป็นเจ้าคณะจังหวัดออกมาแล้ว แล้วพวกเราว่าไง ปรีกษากัน จะว่าไงก็ฟังด้วยกันทุกคน ว่าไงก็ว่าออกมาซิ เรานี้เก็บไว้หมดแล้ว คอยแต่จะปิ้งเท่านั้นแหละ ท่านพูดนี้ก็ดีนะ ดืออยู่ทุกอย่าง ท่านครอบไปหมดแล้วนะ ดีทุกอย่าง แต่ว่าเงินที่จะมาทำเมรุมันไม่ใช่บาทหนึ่งบาทเดียว ท่านเจ้าคุณท่านพูดว่าอย่างนั้น

เมรุนี้กว่าจะขึ้นไม่ใช่ช้อยนะ เป็นแสน ๆ ขึ้นไปเลย เราก็ฟัง แล้วเราจะได้เงินมาจากที่ไหนล่ะ วางั้น โอ้ย ลูกศิษย์ของท่านมีแต่ชาวพุทธ แล้วก็ปลุกศิษย์ของท่านด้วยคนมีมากกว่าแสน ได้ วางั้นนะ ผมได้พิจารณาเรียบร้อยแล้ว ผมยอมรับท่านแล้ว วางั้นทีนี้เราออกเลยนะ ยอมรับเทิดทูนท่าน เพื่อประโยชน์แก่ประชาชนแถ่นี้ด้วย แล้วคำพูดของท่านก็พูดเพื่อประโยชน์แก่ส่วนรวมด้วย เข้ากันได้สนิท ผมเห็นดีด้วยเลย แล้วจะทำยังไงการเงิน เอ้า ก็หา ตั้งแต่ท่านตายแล้วท่านยังมาหาเงินกับพวกเรา เรายังเป็นอยู่จะหาเงินไม่ได้มีเธอ ท่านนิ่งเลย เอาผมจะช่วย ทีนี้ออกแล้วนะ เอาเลย ยังไงก็เอา เพื่อประโยชน์แก่ส่วนรวม

ทีนี้เมื่อว่าผมจะช่วย แล้วก็เอาจริงนะ เราไม่ได้เหมือนใครง่าย ๆ ว่าอะไรจริงทุกอย่าง เกี่ยวกับเรื่องเงิน เงินก็มาเกี่ยวกับเรา เรียกว่าขึ้นเป็นเบอร์หนึ่งเลย ตอนที่มา

ประชุมเมรุกันนี้ก็พีดกันหนักเหมือนกันนะ ไม่ใช่เล่น พวกที่จะไม่ยอมทำมี แล้วผู้ใหญ่ ๆ ด้วยไม่ยอมทำเมรุ อยากทำอะไร ๆ มันมีอะไรกินอยู่ในนั้นนะเรารู้หมดแล้ว ประชุมแล้วมีท่านไม้น้อย ๆ โอ้ย ใหญ่ขึ้นอธิบดีนู่นนะ อธิบดีก็บ๊อตาบ๊วมันก็ชดกันละซี บทเวลาจะเอา วันนั้นเข้าประชุมกันเลยนะ เข้าประชุมอันนี้ละ เข้าประชุมนี้จะหาเรื่องจะออก ๆ แล้วก็มาตีพระ พระจะหาเงินที่ไหนได้ พระก็ไม่ใช้คนเหรอ ก็ว่าง ขึ้นเลยเราทันทีเลยนะ

ทำไมเมรุเท่านั้นคนทั้งเมืองอุดรเราทำไม่ได้ เราว่างั้น ท่านเจ้าคุณไม่ใช่มีลูกศิษย์คนเดียว เราลูกศิษย์ท่านเจ้าคุณทั้งนั้นนี่นะ เป็นยังงใจจิตใจดำนักเหรอ ทำไมจะทำไม่ได้ เงินก็มีจากคน เราจะทำนี่ทำเพื่อประโยชน์แก่โลกนี่นะ เราไม่ได้ทำเพื่อผู้ใดผู้หนึ่งโดยเฉพาะ เราว่างั้น ใส่เปรียงกันเลย ด่าพระ เหตุที่จะรับกันกับเรานะ ด่าพระไม่มีเหตุมีผล พระจะหาเงินมาจากไหน ไปโยนให้พระ เผาศพใครมันก็เผาได้ ผู้ที่พูดอยู่นั้นถ้าตายที่นั่นอาจจะเผาที่นั่นก็ได้ เผาที่ไหนก็ได้ แต่เราไม่พูดอย่างนี้ เอากันหนักนะ ใส่เปรียงนี้หงายเลย เพราะออกมีแต่ดูพระว่าพระ แกเคยด่าพระมาหลายหนแล้ว แกจะหลีกออกไปสักตัวออก ตอนนั้นยังไม่ได้ประชุม วันนั้นเป็นวันเราประชุมด้วย ฟังเสียงนี้มันฟังไม่ได้เลย ฟังไม่ได้ทั้งนั้น ด่าพระแล้วจะหาทางหลีกตัว ๆ หาทางออก ๆ อยู่เรื่อยมันหลายครั้งหลายหนก็จับได้ถนัดละซี เอาที่ว่าออกไปนั่นมาตีเจ้าของ

เรื่องเมรุมันขึ้น ขึ้นเพราะใคร เราว่างั้นเลย เราแทบตายหาเงิน ง่ายหรือนั้น หาเงินมาเผาศพ เรียกว่าเราเป็นเบอร์หนึ่งเลยเทียว หาเงินให้ อย่างนั้นละพี่น้องทั้งหลายได้เผาศพอยู่ทุกวันนี้ คนไม่ทราบนะว่าเรื่องราวนี้เป็นมาจากไหน ไม่รู้ เพราะเราทำเราไม่เคยทวงบุญทวงคุณ นี้เวลาพูดไปสัมผัสเราก็ดูเฉย ๆ เราไม่ได้ทวงบุญทวงคุณ ทำแล้วแล้วไปเลย ใครจะว่าอะไรก็เฉยไม่สนใจ นี่ละที่ดูท่านเจ้าคุณเรื่อย พอพูดขึ้นที่ไรแล้ว พอเราหนีแล้ว เขามาพูดอะไร ๆ แล้วล้มไปตามเขา เวลาประชุมชดกันแล้วลงกันแล้ว เขามาแห่ที่ไรล้มไปตามเขา ก็เอาท่านเจ้าคุณละซี นี่ละเหตุที่ฟาดกันเรื่อยนะ

ทำไมท่านเจ้าคุณพูดไม่มีสัตย์มีจริง ไม่มีหลักมีเกณฑ์ เอาเท่านั้นซี ก็พูดนั้นพูดในที่ประชุมเป็นที่มิดคุณค่า มีเหตุมีผล น้ำหนักอยู่ในนั้นหมด ทำไมมาประพลิตยิบ ๆ แยะ ๆ อย่างงี้ใช้ไม่ได้นะ ดูท่านเรื่อยนะ ท่านนี่งนะ ท่านไม่เคยตอบเรา ก็เรามีเหตุผลทุกอย่างว่าอะไร เพราะฉะนั้นจึงสรุปว่า ส่วนมากมีแต่เราจะโจมตีท่าน สร้างวัดโพธิฯ ขึ้นอะไร ๆ ไม่มีเงินก็วิ่งมาขอเรา มันก็ดูเอาเรื่อยละซี ดูที่ไรได้ทีนั้น ท่านก็ไม่ว่าชิดูแบบนี่ เป็นอย่างงั้นละ ดูเรื่อยนะ นี่ก็ ๕ ล้าน ๕ แสน ให้ท่าน เจ้าคุณปานตายไปเสีย ติดหนี้เขา ๑๗ ล้านว่างั้น ท่านมาขอทีแรก ๒ ล้าน ๕ เราให้ไปเลย ครั้งที่สอง ๓ ล้านเราก็ให้ไปเลย เป็น ๕ ล้าน ๕ แสน ดุนะ ครั้งที่สองดุนะ ทำอะไรควรพิจารณา แต่นี่ท่านเจ้า

คุณพูด ก็ไม่พ้นจากท่านเจ้าคุณนี้แหละ ทำอะไรไม่คิดไม่อ่าน จะจ่ายไปเท่าไร จะได้มาเท่าไรเงิน ต้องคิดรายได้รายจ่ายชิต ก่อนที่จะทำอะไร ไปทำอะไรสุมสี่สุมห้าไม่ตึนะ อย่างจี้ละมันเดือดร้อนเห็นไหมล่ะ แต่ท่านไม่ว่าอะไรแหละ ก็เราว่าเราให้หนี้ะ นี่ท่านยังจะมาขอลีกนะ ของเล่นเมื่อไร มาขอเงิน คนหนึ่งเป็นคนสร้าง คนหนึ่งเป็นคนหาเงินมาจ่ายให้มืออย่างเธอ เราว่าจ้าง อย่ามาทำ ต่อไปไม่ไห้ะเราว่า

นี่ก็จะเริ่มหนักมือขึ้น เพื่อให้เรื่องราวทั้งหลายของชาติไทยเราได้บกบางลงไป ได้ยกรงชัยชนะที่มีสง่าราศีขึ้นประกาศก้องทั่วประเทศไทยเรานะ จะแรง จากนั้นไปถึงสิ้นปีนี้จะแรงทีเดียว เอาให้หนักมือเรานะ ใครอย่าจืดอย่าจาง ชาติไทยเป็นของทุกคน แม้ที่สุดหมาอยู่ในเมืองไทยก็เป็นหมาไทย นั่นดูซิ เป็นเรื่องเล็กน้อยเมื่อไร มันเป็นไทยจนกระทั่งหมาไทย เราจะมาทำเหยะๆ เหยะๆ ไม่ได้นะ ต้องเอาให้จริงให้จัง เวลาจริงให้จริงนะ เวลาธรรมดาที่ธรรมดา ให้มีทุ่มมีโมง อ้อแอ้ ๆ ไปไม่ได้นะ ให้มีหนักบ้าง เวลาจะหนักนี้หนักเพื่อชาติของเรา ไม่ใช่หนักเพื่อใคร ชาติจุมศาสนาก็จุม อยู่ด้วยกันกับเราคนเดียวนี้แหละ ทั้งชาติทั้งศาสนา

ชาติก็ลุ่ม ศาสนาก็จุม มีความหมายที่ไหน ไม่มี เพราะฉะนั้นชาติก็ขึ้น ศาสนาก็ขึ้น แน่นหนาแน่นคงต่อชาติไทยของเรา เป็นกำลังใจของเราด้วย เป็นสง่าราศีต่อชาติไทยของเราด้วย เป็นความสามารถของคนไทยเราที่รักชาติด้วยกันด้วย นั่น มันเป็นหลายชั้นหลายตอน เพราะฉะนั้นจึงว่าเอาให้เต็มเหนี่ยวคราวนี้ ให้ได้ จากนั้นแล้วหลวงตากีปล่อยละ เหนื่อยมากแล้ว เราทนเอาเฉย ๆ เราทนด้วยน้ำใจของเราเอง เรื่องธาตุขันธ์ไม่เอาไหนแล้วแหละ มันเป็นเพราะน้ำใจของเราต่างหาก ที่บึกบึนอยู่เวลานี้ ไปไหนก็ไป ๆ วันนี้ก็ไปเทศน์อีกแล้ว ก็อย่างนั้นแล้ว เทศน์จะใครก็มีแต่เราเทศน์ทั่วประเทศไทย คราวนี้มันพิลึกจริง ๆ นะเทศน์ทั่วประเทศไทยยังไม่แล้ว ยังทั่วโลกอีก มันจะไม่เหน็ดไม่เหนื่อยได้ยังไง ต้องเหน็ดต้องเหนื่อยคนเรา

นี่เราก็อุตสาหัพยายาม เสรีจนี้แล้วก็ปล่อยงานนี้ ใครนิมนต์ที่ไหนก็แล้วแต่เราจะพิจารณาเหตุผลต้นปลาย สมควรจะรับหรือไม่รับเป็นเรื่องของเราเอง อันนี้เป็นเรื่องจำเป็นมาตลอด จะว่ารับหรือไม่รับมันเป็นเรื่องเล็กน้อยเสียแล้ว ต้องเป็นเรื่องรับเพื่อชาติศาสนานั้นเป็นเรื่องใหญ่ จึงต้องได้บึกบึน ท่านทั้งหลายอย่าปล่อยศาสนานะที่ใจของเราทุกคน ถ้าศาสนาเหลวไหลแล้วตัวของเราจะเหลวไหลทั้งหมด เพราะกิเลสไม่มีตัวส่งเสริมนะ มีแต่เรื่องทำลาย เราหลงกลอุบายมันว่าเจริญอย่างนั้นเจริญอย่างนี้ ไฟไหม้หัวอกทุกหัวอกไม่ได้คิดกันนะ ธรรมนี้ดูหมด เห็นหมด อะไรที่กิเลสเอามาหลอกหลวงตัมตุนเราอยู่ข้างนอก ส่วนภายในมันเอาไฟเผาในหัวอกด้วยความคิด ความ

อ่าน ความปรุ้งยุงเหยิงวุ่นวายออกจากหัวใจเรื่องนั้นเรื่องนี้ จะเอาอย่างนั้น จะทำอย่างนี้ ไม่มีหยุดนะ ก็เลสจะไม่หยุดเลย ตายทิ้งเปล่า ๆ ที่จะให้พอไม่มีจากกิเลส

แต่เรื่องธรรมพอ พอเป็นระยะ ๆ อย่างศีลนี้ก็เหมือนกัน เป็นผู้รักษาศีลด้วย หิริโอตตัมปะ ความสะดุ้งกลัวต่อบาปต่อกรรม สำนวมระวังศีลของตน ไม่ให้ต่างพร้อย ทะลุ แล้วอบอุณพออยู่ในใจนะ ไปที่ไหนพออยู่ในใจ อบอุณอยู่ในใจ ไม่ปรากฏว่าบก บางนะ เพียงศีลเท่านั้นก็พอ พอจิตก้าวขึ้นสู่สมาธิ ภาวนาจิตสงบลงไปมากเท่าไรจิตยิ่ง สร้างความพอเข้าไปเรื่อย ๆ พอจิตสงบเย็นไปหมดในจิตใจของเรา นี่เพียงเท่านี้ก็พอ สบายไปหมด ไม่ยุงเหยิงวุ่นวายกับอะไร นี่เป็นขั้นพอ ถ้าเป็นกิเลสไม่พอ ดิ้น แต่ดิ้นเพื่อความ สุข ความสุขมีเมืองพอ ความสุขทางด้านธรรมะ

นี่เป็นขั้น ๆ ตั้งแต่ศีลที่บริสุทธิ์เป็นผู้รักษาไว้เรียบร้อยแล้ว สมบูรณ์พูนผลใน ศีลของตน อยู่ที่ไหนพอ สบายตลอด นั้น สมาธิความสงบเย็นใจ อยู่ที่ไหนก็สบาย พอ อยู่ในป่า ในเขา ต้นไม้ ในเงื่อมในผาที่ไหน อยู่ได้สบาย ๆ พอ เป็นอย่างนั้นนะ ยิ่งจิตใจ ฆ่ากิเลสตัวมันติดมันดินไม่มีหยุดมีหย่อน ให้สงบลงโดยลำดับลำดับ ปัญญาฟาดเข้าไป ขาดเข้าไป มันไปสำคัญมันหมายอยู่กับอะไร ๆ ตีเข้าไป แตกกระจาย ๆ ออกไป ที่นี้ ความดีความดีมันมันก็ลดลง ๆ จิตใจก็มีความสว่างาม ทรงความสุขไว้ที่ใจ นี่ละการ ระวังทุกข์ด้วยธรรมคือทำให้มีความสงบ ถ้าใจไม่สงบเสียอย่างเดียว อะไรจะเต็ม ท้องฟ้ามหาสมุทร ไม่มีความหมายนะ

ใจเป็นผู้รับเคราะห์รับกรรมทั้งหมด ความสุขได้มาน้อย ใจเป็นผู้รับ เอาอันนั้น มาเป็นอารมณ์ของใจ มีความสุขบ้างเล็กน้อย แล้วอันนั้นหายอันนี้ได้มา อันนั้นหายไป สุดท้ายสุขนั้นตกไปทุกข์นี้เข้ามา แล้วก็แทนเข้าไปเรื่อย พัวพันกันอยู่อย่างนี้ นี่กิเลส พาหาความสุขไม่มีใครเจอ ในโลกนี้ไม่มี บอกตรง ๆ เลย กิเลสจะพาคนให้มีความสุข แม้รายเดียวไม่มีในโลกนี้ แต่ถ้าธรรมขึ้นเลย นั้น พยายามบำเพ็ญตามธรรมมาน้อย ทำให้มีความสงบบ้าง เวลามันยุงเหยิงวุ่นวายอย่าปล่อยมันจนเกินไป ให้มีความสงบ ด้วยอรรถด้วยธรรม ทำให้สงบ ให้ยับยั้งด้วยคำภาวนา

คำภาวนาเป็นคำยับยั้งจิตที่ผาดโผนโชนทะยานเพื่อกิเลสได้เป็นอย่างดี จะสงบ เข้ามา ๆ ความทุกข์ที่เผื่ออยู่ในหัวใจนั้น เมื่อกิเลสจางลงความทุกข์จะจางลง ความสุขที่ อยู่บนหัวใจซึ่งจะเกิดขึ้นจากการภาวนา เราระวังดับอารมณ์ของใจเราได้ อารมณ์อันนี้ เป็นกิเลสอยู่ในใจ เกิดอยู่ที่ใจ สร้างความทุกข์ให้ที่ใจ เป็นฟืนเป็นไฟขึ้นที่ใจ เราระวัง มันลงด้วยคำภาวนาของเรา อย่างอื่นระวังไม่ได้ ต้องระวังด้วยการภาวนาด้วยคำ บริกรรมกำกับกับใจของเรา เวลามันผาดโผนผาดโผนมากนะใจ ให้ระวังอย่างแรงเขียว เอากันอย่างหนัก แล้วมันก็เห็นผลต่อหน้าต่อตาเหมือนกัน เวลาเราเอาอย่างหนักเข้าไป

แล้ว จิตก็ยึดกับธรรม เป็นน้ำดับไฟ อารมณ์ของพินของไฟที่เกิดจากกิเลสมันจะค่อยสงบตัวไป นั่นละเรียกว่ากิเลสอันนั้น อันนี้เรียกว่าธรรม เกิดจากใจอันเดียวกัน

ที่นี้พอเราเร่งธรรมจิตของเราจะสงบเรื่อย ๆ เวลามันสงบเข้ามาจนเป็นความสว่างาม หลังจากที่มีมันร้อนมาก ๆ เพราะความคิดมาก ๆ ตามกิเลสมาก ๆ พอสงบเข้ามา รุ่งเข้ามาหาธรรม ๆ นี้จิตจะค่อยสงบลง ๆ จิตจะเบาสบาย เห็นกันชัด ๆ นี้ละระดับทุกข์ ให้ท่านทั้งหลายระดับที่ใจนะ อย่าไประดับที่อื่นที่ใด ตายทิ้งเปล่า ๆ ด้วยกันทั้งโลกนี้แหละ ฟังให้ดีคำนี้ ไม่มีใครจะระดับทุกข์ได้ด้วยอำนาจของกิเลส ความโลภก็เสริมไฟ ความโกรธเสริมไฟ ราคะตัณหาเสริมไฟ ถ้าเราไม่ระดับอันนี้โลกจะระดับทุกข์ลงมาไม่ได้ โลกจะเบาทุกข์ไม่ได้ มีอะไรก็ตาม เพราะตัวก่อไฟไม่มีเมืองพอ ได้ไม่พอ ๆ หิวโหยตลอดอยู่ที่ใจ ไม่อยู่ที่วัตถุสิ่งของ

หาเงินมากองเท่าภูเขา ใจไม่พอเสียอย่างเดียว เอาทำภูเขาอีกไม่พอ นั้น เอาเทียบกันเข้าใกล้ ๆ นี้ สมมุติว่าเราหาเงินมาได้กองเท่าภูเขา ใจยังไม่พอเสียอย่างเดียว เอามากองเท่าภูเขาอีกสองลูกสามลูก ความไม่พอเหยียบทีเดียวแหลกหมด ไม่มีอะไรเหลือ แล้วหาความสุขที่ไหน เมื่อมันไม่พอ มันหิวตลอด กับความหิวมากน้อยมันสร้างความทุกข์ขึ้นมาในความหิวเจ้าของตลอด แล้วจะเอาความสุขมาจากไหน ท่านจึงสอนให้รู้จักประมาณ คำว่ารู้จักประมาณ เพื่อจะเอาความรู้จักประมาณเข้ามาสู่ใจที่มีธรรมอยู่ภายในนั้น สั่งสมอันนี้แล้ว พอธรรมเกิดขึ้นที่ใจความรู้จักประมาณจะเป็นขั้นที่ใจเองที่แรกเราสอนเสียก่อน ให้รู้จักประมาณเสียก่อน พอใจได้เจอธรรมเข้าไปเรื่อย ๆ แล้วความรู้จักประมาณใจจะพอ

ที่นี้ภายนอกมันก็ค่อยรู้เอง ความรู้จักประมาณในภายนอกจะรู้เองเพราะธรรมเตือน ถ้าไม่มีธรรมเตือนไม่มีประมาณภายนอก ใครจะได้มากน้อยเพียงไร ๆ สมบัติเงินทอง การพูดทั้งนี้เราไม่ได้ตำหนิโลกนะ โลกอยู่ด้วยสิ่งเหล่านี้ด้วยกันทั้งนั้น แม้เราพูดอยู่เดี๋ยวนี้ เรากินข้าวแล้วเรามาพูดใช้ไหม ท่านทั้งหลายไม่เอาข้าวมาให้กินเราตายเหมือนกันนะ แต่เราไม่ได้กินจนเลยเถิด เรากินจนอิ่มแล้วมาพูดอยู่นี้ใช้ไหม อันนี้เรียกว่าพอ เราเอาคำพอนี้ออกมาเทศน์ กินอิ่มแล้วพอเอาออกมาเทศน์ ไม่ได้กินอิ่มแล้วท้องแตกแล้วเอามาเทศน์นะ เข้าใจไหม อันนี้ให้รู้จักคำว่าพออย่างนั้น พระพุทธเจ้าไม่สร้างความลุ่มจมให้แกโลก จับคำนี้ไว้ให้ดี คือมันเลยเถิด มันทำลายสัตว์ ท่านต้ออก ๆ ความรู้จักประมาณ เมื่อธรรมมีในใจแล้วมันจะรู้ความพอดี ถ้าธรรมไม่มีแล้วตายทิ้งเปล่า ๆ ด้วยกันคนเรา นี้ให้เอาธรรมเป็นเครื่องระดับ

ทางโลกเราก็อา ไม่หาได้ยังงี้ก็มันติดมันดินเพื่ออยู่ เพื่อกิน เพื่อหลับเพื่อนอน เพื่อขับเพื่อถ่ายตลอดเวลา มันบกพร่องไม่มีอะไรเกินธาตุเกินขั้นธ เกินกิเลสตัณหา ที่

แทรกอยู่ในนั้น มันจำเป็นต้องหาด้วยกัน เอาหา หามา แต่อย่าให้สิ่งที่หามา มาเหยียบหัวเจ้าของด้วยความไม่รู้จักประมาณก็แล้วกัน ทางภายในก็หา อันนี้ละสำคัญมาก หาสมบัติภายในเข้าสู่ใจ ใจก็มีความเอิบอ้อมภายในใจ

คนมีการทำบุญให้ทาน สร้างคุณงามความดีนี้ใจจะเอิบอ้อม ๆ อะไรบกพร่องมันไม่ก็เดือดร้อน มีก็ยอมรับว่ามี อันนี้ก็เอิบอ้อมตลอด นี่ตัวสำคัญอยู่ตรงนี้นะ ให้พากันสร้างคุณงามความดี เวลาสงบจิตระงับจิตจากอารมณ์ทั้งหลายก็ให้มันนะ อย่าปล่อยเนื้อปล่อยตัวจนเกินไป เวลาเราระงับจิตของเราได้เราจะเห็นความสุขเกิดขึ้นที่ใจ จะไม่เกิดขึ้นจากที่ไหนทั้งหมด เกิดขึ้นที่ใจ เช่นเดียวกับทุกข์ ถ้าระงับลงไม่ได้ทุกข์ก็เกิดขึ้นที่ใจ ทับหัวใจจนอกจะแตก เพราะฉะนั้นจึงต้องให้ระงับกันด้วยวิธีภาวนา ให้ระงับอารมณ์บ้างนะ นี่อันหนึ่งที่สำคัญให้พากันจำเอาไว้ ให้มันสงบลง ๆ

เวลาคิดเวลาอ่านหน้าที่การงานก็คิด ถ้ามันจะเลยเถิดหักเอาไว้ นี่เรียกว่าผู้มีธรรมในใจ ธรรมละพาหัก ให้กิเลสพาหักไม่มีทาง พาเป็นทั้งนั้น เอาให้ตายได้ เพราะฉะนั้นจึงต้องเอาธรรมหักเอาไว้ รังเอาไว้ จิตใจจะได้มีความสงบเย็น รวมทั้งหมดนี้เคยเทศน์ให้ท่านทั้งหลายฟังแล้ว ทุกข์ทั้งหมดในสามแดนโลกธาตุนี้มารวมที่ใจแห่งเดียว คับหัวอกรับทุกข์ไม่หวาดไม่ไหว คับหัวอก อยู่ธรรมดาก็อยู่ไม่เป็นสุข ตีตดินอยู่ภายใน เพราะความทุกข์มันเผาอยู่ภายใน ความทุกข์ทั้งหมดมาอยู่ที่ใจ ที่ปฏิบัติต่อสิ่งเหล่านั้นไม่ถูก ทุกข์ก็เพิ่มขึ้น ๆ ที่นี้เอาธรรมมาระงับ ความคิดเหล่านั้นเป็นเรื่องความทุกข์ หันเข้ามาคิดเรื่องอรรถเรื่องธรรม เอาธรรมเข้ามาระงับใจ ไม่ให้มันคิดมากจนเกินไป

เมื่อธรรมเข้าระงับใจ ห้ามไม่ให้คิดทางนั้น ให้คิดแต่ทางด้านธรรมะ เช่นพุทโธ เป็นธรรม เอาพุทโธเข้ามาคิด กิเลสเป็นกิเลส เป็นพินเป็นไฟ พุทโธ ธัมโม หรือสังโฆ เป็นน้ำท่าดับไฟ ให้เราเอานี้ระงับ ๆ อันนี้จะค่อยเย็นไป ๆ ที่นี้ความสุขมากน้อยจะเกิดขึ้นนะ ไม่เกิดที่ไหนทั้งหมด เช่นเดียวกับทุกข์ไม่มีที่เกิดของทุกข์ อยู่ที่หัวใจดวงเดียว เราเป็นเจ้าของของใจดวงนี้ เราะงับมันได้มากน้อยเราก็เห็นผล ความสุขมากน้อยจะเริ่มมีขึ้นที่ใจ ๆ จนความสุขมีมากเต็มที่เด่นอยู่ที่ใจ เอา ฟาดเสียจนกระทั่งกิเลสทั้งหมด ใจเป็นธรรมล้วน ๆ แล้วจำตลอดเวลา ไม่เคยมีบกบาง อะไรขาดขาดไป มันเรียนกฎ อนิจจัง ทุกข์ อนตตา รอบหมดแล้วตื่นหาอะไร ได้มาก็ได้มาก็รู้ว่าได้มา เสียไปก็รู้ว่าเสียไป รู้ก่อนมันได้มา รู้ก่อนมันเสียไป แล้วจะไปเสียใจอะไร ก็รู้ก่อนมันอยู่แล้ว นี่ละเรื่องธรรมรู้รอบตัว ๆ ก็รักษาตัวของเราได้ซิ ถ้ารู้ไม่รอบจมนะ พากันอุตสาห์พยายาม

การพูดทั้งนี้เราพูดเปิดเผยทุกวัน ๆ ด้วยความเมตตา อยากให้ท่านทั้งหลาย ได้อุตสาหะพยายามมาระงับดับพินดับไฟที่หัวใจเจ้าของ ด้วยอารมณ์แห่งธรรม ดังที่ว่านี่นะ จะได้เห็นชัดจริง ๆ ในใจนี้ มันจะระงับกันลงได้ในขณะต่อมานั้นละ ขณะนี้ไฟเผา ขณะนี้น้ำดับไฟ สุดท้ายไฟก็ดับ เย็นขึ้นมา อย่างอื่นไม่ได้นะ อย่าไปหวังเอาอะไร มาดับทุกข์นะไม่มีทาง ต้องเอาธรรมเท่านั้น ฟังแต่ว่าเท่านั้น ดับทุกข์ นอกนั้นไม่มี ให้พากันพยายาม ทุกข์ยากลำบากขนาดไหนก็ทุกข์เพื่อเรา เพื่อสุขของเราจะเป็นอะไรไป

เรื่องกิเลสมันจะฝั่งผายนะ มันต้องถือตัวว่าใหญ่กว่าธรรมเสมอ หยิ่งต่อธรรม เหมือนกับว่ามายืนมือค้ำเอาเนื้อนี้ทำทำดูธรรม ธรรมเหมือนอยู่ต่ำ ๆ กิเลสมันทำใหญ่มัน ทำทำอย่างนี้ละ โห้ย ไม่ใช่เล่นนะกิเลส ทำมันทำใหญ่มากนะ จะไปทำคุณงามความดีนี้ ทำของกิเลสจะขึ้นอย่างนี้ มันแบ่งใส่เจ้าของเข้าใจไหม เจ้าของหมอบอยากไปวัด นี่เห็นไหมดูให้ตึ้นะ นี่อ่านหมดแล้วในหัวใจนี้ เวลาที่มันมีอำนาจมันอย่างนี้นะกิเลส ทำทำอย่างนั้น จะไปไหนจะทำอะไร ตัวธรรมหมอบอยู่อย่างนี้

(ธรรม) อยากไปวัดบ้าง

(กิเลส) ไปทำไม

ทางนี้หมอบไม่ยกตอบนะ กลัวกิเลสจะฟาดอีกละชิ หมอบ นี่เห็นไหมกิเลส เวลามันใหญ่ ๆ นะ มันเห็นธรรมที่เลิศเลอสุดยอดนี้เป็นกองมูตรกองคูเป็นบ่อของ มันไปได้เลยนะ มันจะสง่าผ่าเผยฝั่งผายโอ้อ่า ทำทำทุกอย่างกับธรรม ธรรมก็มีแต่ หมอบ เอ้า วาดภาพดูนะ เราดูดออกมาจากหัวใจที่ติดกับมันพอแล้วเข้าใจไหม การพูด อย่างนี้ไม่ได้มาพูดเฉย ๆ นะ พัดกันพอแล้ว เวลาเราหมอบเราก็ก้มหมอบ น้ำตาร่วงก็ หมอบเข้าใจไหม เราไม่ลืมเวลาน้ำตาเราร่วง เราก็ร่วงเราก็ก้มหมอบสู้มันไม่ได้ แต่มันก็มี อันหนึ่ง เหนอ มึงเอาภูขนาดนี้เซียวเธอ นั่นเห็นไหมที่มันจะรับกัน เหนอ มึงเอาภูขนาด นี้เซียวเธอ น้ำตาร่วงนะ เอาละให้กูถอยกูไม่ถอยกูจะพัดมึง มึงต้องฟังในวันหนึ่ง แน่นอนให้กูถอยกูไม่ถอย มันอยู่ลึก ๆ นะ ใจตัวเล็ก ๆ มันอยู่ลึก ๆ ใจนั้นอยู่นี่เข้าใจ ไหม เอาจนน้ำตาร่วง

พอไปก็ไปอีก ไปฝึกฝนอบรมกับครูบาอาจารย์หลวงปู่มัน มาอีกเอาก็ มันเอา หงายอีก ๆ มันทำทำอย่างนี้เท่านั้นพอแล้วเรา พอมันทำอย่างนี้เราหงายแล้ว มันยัง ไม่ได้ต้อยนะ พอทำทำอย่างนี้หงายแล้ว ๆ มาคราวหลังมันทำทำอย่างนี้ เรามาเรา นู่นนะ เราทำทำมาแต่นั้น ตั้งหมัดตั้งมวยมาแต่นั้นจะชัดกับมัน ยังไม่มาเข้าสนามเวที นะ ตั้งทำมาแต่นั้นแล้วเข้าใจไหม ไม่งั้นจะไม่ทันการกับมัน ต้องขยับเข้าใกล้ก็ชัดกันละ ชิ ตัวฝั่งผายนี่มันเห็นชัดในหัวใจ ที่ธรรมฆ่ากิเลสมันเห็นขนาดนั้นนะ เรื่องกิเลสเกิด อยู่หัวใจมีอำนาจที่ใจเผาหัวใจคน เรื่องธรรมเกิดที่ใจอยู่ที่ใจเผาหัวใจกิเลส มันชัดอยู่

ในหัวใจดวงเดียว เพราะฉะนั้นจึงประมวลมา อย่าไปหาความสุขที่ไหน หาความทุกข์ที่ไหนไม่เจอ หาดรงนี้ละ บ่อแห่งความทุกข์ ความสุขอยู่ที่มหาเหตุ มหาเหตุคือกิเลสตัวเป็นมหาเหตุฝ่ายเผาสัตว์โลก ส่วนธรรมเป็นมหาเหตุฝ่ายสำหรับเผากิเลสอยู่ในหัวใจโลก สร้างความเย็นฉ่ำขึ้นมา นี่ละให้เอาตรงนี้นะ

ระวังนะจำได้หรือยังที่มันทำทำอย่างนี้ใส่เรา เรามองไปตามแถวนั้น โถ แม้แต่ไอ้หยองมันก็ยังทำทำนี้ใส่เรา มันของเล่นเมื่อไรอยู่ในครว้นนั้น กิเลสมันเก่งมากนะ อยู่ที่ไหนเห็นแต่กิเลสทำทำอย่างนี้ใส่คน คนเห็นแต่หมอบอยู่อย่างนี้ แม้เข้าไปในครว้นนั้นเดินเข้าไปไอ้หยองมัน แอ่ ๆ ๆ เท่าเรา มันจะให้เราหมอบมันทำอย่างนี้ขึ้นมา แต่เราทำทำมึงจะกัตุกั โอ๊ย. กูกลัวหมาตัวนี้ทำทำ เราทำทำ พวกนั้นเลยเป็นบ้าที่เราทำทำใส่หมา เขาอดหัวเราะไม่ได้ ทำทำกัลัวหมาเข้าใจไหม นี่ละกิเลสเวลามันใหญ่ มันใหญ่อย่างนั้นนะ จำเอา วาดภาพให้เห็นแล้วเอาไปพิจารณา เวลานี้มันใหญ่อย่างนี้ในหัวใจ สัตว์โลกเข้าใจไหม จะมีเล็กลงแต่พวกนักปฏิบัติธรรมเฉพะอย่างยิ่งพุทธศาสนา ผู้ปฏิบัติตามหลักธรรมพุทธศาสนา อันนี้จะมีทางยุบยอบลง อย่างอื่นไม่มีทางว่างั้นเลย มีแต่อย่างนี้ทั้งนั้น

จำให้ตึนะ มีธรรมะพระพุทเจ้าอย่างเดี่ยวเท่านั้น เราพิจารณาเต็มหัวอกหมด ไม่มีทางไหนเลย มีอันเดียวนี้เท่านั้น เลิศเลิศคือพุทธศาสนาของพระพุทเจ้าทุกพระองค์ ฟาดกิเลสให้หายไปเลย ๆ พระพุทเจ้าทุกพระองค์แต่ก่อนท่านหากไม่เหมือนเรานะ ถึงท่านอ่อนต่อมันกิเลสทำทำกับท่าน ท่านก็อุตสาห์พยายามไม่ถอยนะ นั่นละโพธิสัตว์เข้าใจไหม ไม่ได้หมอบเหมือนเรานะโพธิสัตว์ พวกเราพอ เหนอ ทำอะไรหมอบเลยนะ ส่วนพระโพธิสัตว์นี้ไม่หมอบ ทำไปเรื่อย ๆ ต่อมาก่อยิ่งใหญ่ขึ้น ๆ ๆ ธรรมนี้ใส่กิเลสเข้าใจไหม พอใหญ่ขึ้นเต็มที่แล้วกิเลสตัวไหนมึงมีโคตรก็โคตรไปเอามา กูจะฟัดมันแหลกหมด นี่ละโพธิสัตว์ขึ้นเป็นศาสดาเอก จนกระทั่งใหญ่โตเต็มที่ จำให้ตึนะ อันนี้คงติด อินเทอร์เน็ต ละมั้งกิริยาวันนี้เข้าใจไหม อินเทอร์เน็ตคงติด

จำให้ตึเอาให้มันได้ ถ้าเราเอามันไม่ได้แล้วเราไม่มีความสุข เอาให้มันได้แล้วมีความสุข สุขสุดยอดเลย เอากิเลสให้ลงไม่มีอะไรเหลือภายในใจแล้วสุดยอดเลย คือศาสดาสาวกท่านสุดยอดด้วยกันหมด ไม่มีอะไร อยู่ไปเพื่อธาตุเพื่อขันธ วันหนึ่ง ๆ อยู่ไปกินไปเพื่อรักษาธาตุขันธไว้เพื่อทำประโยชน์ให้โลกเท่านั้นเอง จะเพื่อท่านไม่มี ตั้งแต่กิเลสขาดสะบั้นลงไปแล้ว วุสิต พุทธุมจริย์ ขึ้นทันที เสร็จแล้วงานที่แสนยากแสนลำบากมาตั้งกับตั้งกลับ คืองานชำระสะสางหรืองานฆ่ากิเลสนี้ได้เสร็จสิ้นลงไปแล้ว กิเลสขาดสะบั้นลงไปโดยสิ้นเชิง นี่เรียกว่า วุสิต พุทธุมจริย์ กต กรณีย ก็คือว่า เสร็จแล้วงานที่แสนยากในวงวัฏจักรนี้ คืองานฆ่ากิเลสได้เสร็จสิ้นลงเรียบร้อยแล้ว กิจที่

ควรจะทำก็คือการฆ่ากิเลส ได้ทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว นาปรัง อุตถุดตยาติ กิจอื่นใด
ที่จะทำให้ยิ่งกว่านี้อีกไม่มี นั่น จึ่งว่าเสร็จสิ้น ทำลงไปมีเสร็จมีสิ้นได้นะ เอาให้ดี เอาละ
วันนี้เทศน์เพียงเท่านั้น

ชมการถ่ายทอดสดทุกวัน ได้ที่
www.luangta.com หรือ www.luangta.or.th